

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 14/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť A. K., S., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody I., zastúpeného advokátom JUDr. T. B., Advokátska kancelária, P., v ktorej namieta porušenie práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva možnosti vziať do väzby iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 120/2006 zo 17. januára 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2007 doručená sťažnosť A. K., S., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody I. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva možnosti vziať do väzby iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 120/2006 zo 17. januára 2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 7. apríla 2005 podal Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) návrh na obnovu konania skončeného právoplatným odsudzujúcim rozsudkom najvyššieho súdu z 10. júna 2004 sp. zn. 4 To 77/03. V rámci uvedeného konania o návrhu na povolenie obnovy uplatnil sťažovateľ 4. mája 2005 námietku zaujatosti voči predsedovi senátu krajského súdu. O podanej námietke rozhodol krajský súd na verejnom zasadnutí 5. mája 2005 uznesením sp. zn. 1 Ntok 3/05, ktorým vyslovil, že predseda senátu krajského súdu *„nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania o návrhu na obnovu konania v trestnej veci odsúdeného A. K. vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1Ntok 3/05“*. Toto rozhodnutie krajského súdu sťažovateľ napadol podaním sťažnosti priamo do zápisnice ešte 5. mája 2005.

Na uvedenom verejnom zasadnutí krajský súd súčasne uznesením č. k. 1 Ntok 1/05-104 zamietol návrh sťažovateľa (ako aj návrhy spoluodsúdených) na povolenie obnovy konania, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť.

O sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 Ntok 3/05 z 5. mája 2005 (ktorým krajský súd rozhodol o podanej námietke zaujatosti) rozhodol najvyšší súd uznesením zo 17. januára 2007 sp. zn. 1 To 120/2006, ktorým jeho sťažnosť zamietol.

V podanej sťažnosti sťažovateľ argumentuje nasledovne: *„V posudzovanej veci procesná situácia, keď o vznesenej námietke zaujatosti bolo rozhodnuté spôsobom vyššie uvedeným, pričom proti týmto rozhodnutiam bol oprávnenou osobou podaný opravný prostriedok, nebráni vykonaniu verejného zasadnutia, ktorého termín bol určený na 05.05.2005 a to až do vykonania záverečných návrhov, ale bránila rozhodnutiu vo veci*

samej a to dovtedy, pokiaľ nebude nadriadeným súdom rozhodnuté o vyššie uvedenom opravnom prostriedku oprávnenej osoby. Odsúdený má totiž právo, aby o podanom návrhu rozhodol senát, o ktorom nie sú najmenšie pochybnosti o tom, že by mohol byť v posudzovanej veci zaujatý, pričom v prípade vznosenia námietky zaujatosti a podania opravného prostriedku voči rozhodnutiu súdu o takejto námietke, takýto stav nastáva až rozhodnutím nadriadeného súdu o podanom opravnom prostriedku voči takémuto rozhodnutiu. V opačnom prípade by mohla vzniknúť situácia, kedy by odvolací súd rozhodol o zamietnutí návrhu na obnovu a iný senát odvolacieho súdu by rozhodol o vyhovení sťažnosti proti uzneseniu o námietke zaujatosti.“

V závere sťažnosti sťažovateľ uviedol: „Až dňa 17.01.2007 Najvyšší súd SR na základe predloženého spisového materiálu po viac ako 19- tich mesiacoch rozhodol, že sťažnosť ods. A. K. vo veci podanej námietky predpojatosti zamietla. Už tieto samotné prieťahy pri rozhodovaní sú v hrubom rozpore s ustanoveniami Ústavy SR.“, a navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom rozhodne:

„že rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1To 120/2006 zo dňa 17.01.2007 boli porušené ústavné práva ods. A. K.“

II.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy, ktoré sú zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, a to predovšetkým petitom návrhu (návrh rozhodnutia, ktorého sa navrhovateľ domáha), zvyšok obsahu návrhu je potrebné považovať za jeho odôvodnenie.

Ústavný súd poukazuje na to, že petit sťažnosti (i napriek skutočnosti kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa) v takej podobe ako ho formuloval sťažovateľ, nie je dostatočne konkrétny, pretože sťažovateľ v petite sťažnosti nekonkretizoval namietané základné práva alebo slobody.

Ústavný súd preklenul nedostatok uvedenej časti sťažnosti prostredníctvom jej odôvodnenia, v ktorom sa sťažovateľ zmieňuje jednak o porušení čl. 17 ods. 5 ústavy, ako aj o „*prieťahoch pri rozhodovaní*“ a v tejto súvislosti o porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom (rozhodnutím) orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom (rozhodnutím orgánu štátu) a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Podľa názoru ústavného súdu k porušeniu práva sťažovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť v dôsledku nečinnosti alebo nesprávnej činnosti všeobecného súdu, avšak iba samotným uznesením sp. zn. 1 To 120/2006 zo 17. januára 2007 toto právo sťažovateľa porušené byť nemohlo (obdobne III. ÚS 143/05, III. ÚS 258/05).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Obsahom čl. 17 ods. 5 ústavy v rámci ochrany práva na osobnú slobodu sú základné garancie poskytované pre jednu z foriem pozbavenia osobnej slobody, ktorou je väzba. Už na prvý pohľad je zjavné, že medzi obsahom označeného článku ústavy a sťažovateľom namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu neexistuje žiadna relevantná súvislosť, preto ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie tohto článku ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 120/2006 zo 17. januára 2007.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2008